

Preek over Psalm 84 'Wat hou ik van Uw huis'

Die Psalm die we net gelezen hebben gaat over een gelovige Israeliet uit de tijd van het Oude Testament. De schrijver van deze psalm gaat drie keer per jaar naar de tempel om God te ontmoeten. En hoe intensief hij dat beleeft blijkt wel uit de Psalm: hij gaat uit z'n dak. *Hoe lief heb ik Uw huis* en *Hoe lief heb ik Uzelf God*. Hij smacht naar de ontmoeting met God in de tempel. En dat is meteen ook een spiegel voor ons. Hoe is dat nu eigenlijk bij mijzelf? Hou ik echt van God? En houd ik ook echt van de gemeente, het Nieuwtestamentische huis van God? Kan ik daar volmondig 'ja' op zeggen?

Misschien moeten we de stukken uit die Psalm die over Gods huis gaan nog eens lezen en dan overal onze gemeente invullen. En mocht je niet bij onze VEG horen, vul dan maar gewoon de naam van je eigen kerk of gemeente in:

*Hoe lief heb ik de Vrije Evangelische Gemeente Oldebroek,
Heer van de hemelse machten.
Van verlangen smacht mijn ziel naar de Vrije Evangelische Gemeente Oldebroek.
Mijn hart en mijn lijf roepen om de levende God.*

*Gelukkig wie wonen in de Vrije Evangelische Gemeente Oldebroek,
gedurig mogen zij u loven.*

*Beter één dag in de Vrije Evangelische Gemeente Oldebroek
dan duizend daarbuiten,
Beter op de drempel van de Vrije Evangelische Gemeente Oldebroek
dan wonen in de tenten van de goddelozen.*

Ik weet niet wat dit met jou doet, maar als ik dit op deze manier lees dan schaam ik me een beetje. O natuurlijk, ik heb geen hekel aan de kerk en ik hou ook wel van de Here God, maar smachten naar God, smachten naar de zondagse kerkdiensten.... dat is nogal wat! Wat mij betreft een beetje een dubbel gevoel. Aan de ene kant die schaamte: de wetenschap dat het heel vaak niet zo is. We kunnen ons soms zo'n 'prutgelovige' voelen, ons geloof is vaak zo mondjesmaat. Aan de andere kant wakkert het wel een verlangen aan: eigenlijk wil ik ook wel zo geloven, zo dicht bij God, zo intens van Hem houden dat ik Hem geen dag kan missen. Een gevoel van heimwee, heimwee dat God die leegte die je ervaart eens en voor altijd gaat opvullen.

Als je mij nu zou vragen wat ik het liefst zou bereiken met deze preek, dan zijn het wel deze twee dingen. Aan de ene kant hoop ik dat er een dieper verlangen naar

God zelf mag ontstaan en aan de andere kant, want die twee dingen horen echt onlosmakelijk bij elkaar, een diepe liefde voor Gods huis, de gemeente.

Heb je wel eens heimwee gehad? Ik kan me herinneren uit de tijd van m'n militaire dienst dat één van de mannen die bij mij in de opleiding zat, het gewoon niet meer volhield vanwege de heimwee. Het was een grote, stoere kerel, een beetje een branie. In het begin toen we allemaal als groentjes binnenkwamen had hij praatjes, hij tapte moppen en maakte zich met z'n babbels niet populair bij de leidinggevende sergeant. Maar in de loop van de week werd hij kleiner en kleiner. En uiteindelijk werd hij huilend afgevoerd. Heimwee. Heimwee....het niet kunnen missen van de plaats waar je thuishoort.

Ik denk dat heel veel mensen ook in geestelijk opzicht te kampen hebben met heimwee. Het onbestemde gevoel dat je niet thuis voelt in het leven zoals het nu gaat. Een onvoldaan op zoek zijn je bestemming, een doel om voor te leven, een plek waar je thuis hoort. Ik zou dit onbestemde gevoel wel 'heimwee naar het verloren paradijs' willen noemen. Heimwee naar shalom, geluk, welbevinden. Een vreemd soort honger naar een hoger doel.

Sinds Adam en Eva na de zondeval het paradijs moesten verlaten is de mens ontheemd. Heeft de mens heimwee naar vroeger. Vroeger toen het nog goed was tussen God en mens. Vroeger toen het nog goed was tussen de mensen onderling. Vroeger toen het nog goed was tussen de mens en zijn leefwereld. Vroeger, toen we nog leefden volgens onze bestemming. Op de een of andere manier missen we dat allemaal. Tenminste, als we eerlijk durven zijn....

Nu kun je dat heimwee op allerlei manieren proberen uit te doven. Je kunt je storten in je studie of je werk. En het is waar, als je maar hard genoeg werkt, dan dooft dat heimwee ook wel een beetje uit. Je kunt je storten in het genot van eten, drinken of sex. En het klopt, als je daar helemaal in op gaat dan lijkt dat gevoel van heimwee te doven. Je kunt je storten in een hobby. En ook dat klopt. Het gevoel van heimwee verbleekt een beetje. Je kunt helemaal opgaan in je verkering of in je vriendschappen. En ook dan kun je het idee hebben dat het heimwee verdwijnt. In het bijbelboek Prediker lezen we hoe koning Salomo geprobeerd heeft in al deze zogenaamde geneugten van het leven voldoening te vinden. Maar zijn conclusie was uiteindelijk: IJdelheid...., lucht en leegte.....

Al deze oplossingen zijn noodgrepen. Ze voldoen niet. Eigenlijk zijn het afgoden. Ze leiden je 'van-God-af' en vragen alleen maar meer en meer. De kerkvader Augustinus zei het ooit al: "*Onrustig is ons hart, totdat het rust vindt in U.*" Augustinus beseftte dat onze bestemming ligt in een liefdevolle relatie met degene die je maakte, je Schepper, die ook de Schepper van het universum is. En zolang die relatie er niet is zal er onrust in ons hart blijven. Een leegte die niet op een andere manier is op te vullen dan door God zelf!

En weet je wat ik nu zo mooi vind van God. Dat het ook de passie van Zijn hart is om ons mensen weer terug te brengen tot die bestemming. Terwijl ik met deze preek bezig was, las ik op Teletekst dat er weer een kind vermist is in ons land. Ik stel me voor hoe ouders in paniek lopen te zoeken, overal z'n naam roepend....afschuwelijk om mee te maken. De onzekerheid, die schrijnende pijn in je hart. Zoals David ooit kermend door zijn huis liep toen hij hoorde van het sterven van zijn zoon Absalom. *Absalom, Absalom.... mijn zoon, mijn zoon.* Dat zelfde gevoel heeft onze Hemelse Vader mee gemaakt toen Hij ons kwijtraakte. Overal liep Hij te zoeken....*Adam waar ben je....Adam waar ben je, ik wil je niet kwijt.* Gods hart gaat uit naar de weggelopen Adam en Eva, Gods hart gaat uit naar de weggelopen 'verloren zoon', Gods hart gaat uit naar jou. Misschien moeten we dat eerst wel weer eens heel diep tot ons laten doordringen. God zoekt mensen op. Hij weet als geen ander dat we uit onszelf onmogelijk tot onze bestemming kunnen komen. Maar God wist ook dat het voor de mens onmogelijk zou zijn Hem te vinden. God bevindt zich nu eenmaal in een voor ons niet waarneembare dimensie. God is voor ons alleen maar waar te nemen als Hij zelf het initiatief neemt door Zich bekend te maken. En dat is precies wat Hij heeft gedaan. God sprak....profeten hebben die woorden vastgelegd. Een bijbel vol. Naast woorden maakte God ruimte om Hem te ontmoeten. Eerst een tabernakel, later een tempel. Daar haalt God Zijn hart op. Hij geniet met volle teugen als Zijn kinderen samen komen, speciaal voor Hem. En tijdens die bijeenkomsten maakt Hij als het ware iets zichtbaar van zichzelf. In die tempel roken continue de offers. Offers die spreken van genade en vergeving. God zoekt wegen om ons dat aan het verstand te peuteren. Kijk naar die offers en realiseer je dat ik het weer goed wil hebben tussen jou en mij. Daarvoor waren in de oudtestamentische tijd de diensten in de tabernakel en later in de tempel het middel.

En dat was nu ook wat de schrijver van Psalm 84 zo geweldig aansprak. *Genade en glorie schenkt de HEER, zijn weldaden weigert Hij niet aan wie onbevangen op weg gaan (12)*. Hij verlangt naar die ontmoetingen met God. Hij zou wel dag en nacht in de tempel willen verblijven. Een verlangen dat zo sterk is, dat hij zelfs jaloers is op de vogeltjes die hun nesten maken op en in de muren rondom de voorhof van de tempel. Zelfs de mus, zo'n onopvallend onooglijk klein vogeltje, mag bij God in de tempel wonen. Daar wil de schrijver ook graag zijn. Alles in de tempel spreekt van Gods liefde voor mensen. Gods hart, dat hunkert naar herstel in relatie.

En weet je wat ik nu zo beschamend vind? Deze man ging zo geweldig uit z'n dak. Hij hield van God, hij hield van Gods huis. Maar hij wist nog op geen stukken na wat wij nu allemaal weten. Hij had er geen weet van dat die offers in de tempel eigenlijk alleen nog maar richtingwijzers waren naar dat grote offer van Jezus. Hij had er geen flauw benul van dat God op een dag niet alleen door middel van profeten tot het volk zou spreken, maar dat Hij Zelf in levende lijve zou verschijnen. God werd mens. Hij gaf Zijn hemelse positie op, Hij vernederde zichzelf door één van ons te worden, God werd gewoon een Joodse timmerman. De schrijver van de Psalm wist nog niet van de opstanding van Jezus. Dat lag allemaal voor hem nog in de toekomst. En toch was Hij geraakt door Gods liefde. Toen al.

En wij? Worden wij nog geraakt door het feit dat God hunkert naar onze liefde? Al staan wij zo vaak met de rug naar Hem toe. Hij blijft maar aankloppen. En doet ons dat nog wat, dat God bereid was Zijn Zoon te offeren om ons weer voor Zich te kunnen winnen? Onvoorstelbaar, Hij gaf als het ware de hemel leeg. En wat betekent het voor jou dat Jezus is opgestaan uit de dood? Ik weet niet of jij al te maken hebt gehad met het sterven van iemand van wie je houdt, maar wat een verschil of die dood een vijand is waar we allemaal door verslagen worden, of dat die dood een verslagen vijand is! Jezus won van de dood! En voor wie in Hem gelooft is de schuld weg, daar betaalde Jezus voor aan het kruis, en je dood is overwonnen. Halleluja!

Daar mogen we ons nu elke dag in verheugen. Persoonlijk. Natuurlijk, geloof is een persoonlijke zaak. Maar ook samen. Zo heeft God het bedoeld. Ik heb best vaak contact gehad met mensen die zeiden wel te geloven in God, maar niet in de kerk. Naar mijn mening heeft de bijbel daar een heel duidelijk standpunt in. Dat kan niet!! God is niet los verkrijgbaar. Wie tot geloof komt in Jezus Christus, gaat deel

uitmaken van de gemeente. En daar gebruikt de bijbel allemaal verschillende beelden voor die voor zich spreken. Je wordt een schaap van de kudde, je wordt een onderdeel van het lichaam, je wordt een levende steen in de tempel, je wordt een rank aan de wijnstok, je wordt een onderdeel van de bruidsgemeente. En bij al die beelden staat Jezus centraal. Hij is de Herder van de kudde, Hij is het Hoofd van het Lichaam, Hij de hoeksteen van de tempel, Hij is de wijnstok waar de rank aan verbonden is, Hij is de Bruidegom van de bruid. Over al deze beelden voor de gemeente is een heleboel te zeggen, maar duidelijk is dat Jezus en de gemeente onlosmakelijk bij elkaar horen. De gemeente is niet door mensen verzonnen als een mogelijke optie: als je er wat aan hebt dan kun je er wel eens heen gaan. Nee, de gemeente is in de hemel bedacht. Toen Jezus op aarde verscheen heeft Hij nadrukkelijk gezegd dat Hij de Gemeente zou bouwen (Mt.16:18). En van die wereldwijde Gemeente met een hoofdletter mag een plaatselijke gemeente een onderdeel zijn.

En wat is dan de functie van de gemeente. Er is een functie naar Boven, naar God, naar Binnen, naar elkaar, en naar Buiten, naar de wereld. 3 B's, Boven, Binnen, Buiten.

Bij Boven denken we aan het aanbidden van God. Er is een verschil tussen danken en aanbidden. Danken doe je voor wat God doet, aanbidden doe je om wie God is. Dit is een heel wezenlijk onderdeel van onze wekelijkse bijeenkomsten. God grootmaken als gemeente. God haalt Zijn hart op als Zijn kinderen Hem aanbidden, ongeacht de muziekstijl. Wie zo maar wegblijft uit een kerkdienst denkt vanuit zichzelf. Ik heb er niet zo veel aan. Dit soort diensten is mijn stijl niet. En dat kan best zo zijn, maar je ontnemt God ook jouw aanbidding, waarin je tegen God kunt zeggen hoeveel je van Hem houdt. En je ontnemt God de kans om tegen jou te zeggen hoeveel Hij van jou houdt.

Bij Binnen denken we aan de betrokkenheid bij elkaar. Als één lid van het lichaam lijdt, lijden alle leden mee. De gemeente is een plek waar betrokkenheid is op elkaar. We zijn blij met de blijden en wenen met de wenen. God laat Zijn liefde en zorg heel vaak ervaren door mensen heen. Mensen die ziek zijn hebben hun broeders en zusters vaak keihard nodig. Mensen met moeiten hebben het gebed van de gemeente keihard nodig. Daarom vind ik het hoogmoedig als je denkt het zonder de

betrokkenheid van je broeders en zusters af te kunnen. Dat is een trots die gewoon in strijd is met Gods karakter. En het is een gebrek aan naastenliefde als jij je geloofsgenoten zorg en gebed onthoudt door niet mee te leven in de gemeente.

Bij Buiten denk ik aan het uitdragen van de Bijbelse Boodschap in de wereld. In Lukas 19:10 zei Jezus hetvolgende: *de Zoon des mensen is gekomen om het verlorene te zoeken en te redden*. Jezus kwam naar de wereld om mensen te redden. En bij die reddingsoperatie schakelt Hij iedereen in. Je hebt twee mogelijkheden: of je moet nog bereikt worden met het Evangelie, of je bent ingeschakeld om anderen te bereiken met het Evangelie. Je kunt niet bereikt zijn met het Evangelie, zonder zelf weer ingeschakeld te zijn om anderen te bereiken. De Gemeente wordt ingeschakeld bij een wereldwijde reddingsoperatie.

We hebben met elkaar gezien hoe de schrijver van Psalm 84 smachtte naar God en naar de dienst in de tempel. In die tempel spreken de offers dagelijks van Gods vergevingsgezindheid en genade.

Ik hoop dat jij hem dat nazegt: Wat hou ik van God. Wat hou ik van Jezus. Wat heeft Hij veel opgegeven om mij persoonlijk te redden. En wat hou ik van de gemeente. Dé plek bij uitstek om met geloofsgenoten God te eren en Hem groot te maken. Onvoorstelbaar, telkens weer mogen we elkaar wijzen op zijn vergevingsgezindheid en genade!

En dat mag iedereen horen. Binnen en Buiten de gemeente. Bij die God en in Zijn huis is iedereen welkom. Liever één dag bij God dan duizend dagen op een plaats waar Hij niet is.

Gods hart gaat naar je uit. Hij staat op de uitkijk, met Z'n armen uitgespreid. Zullen we maar gaan...Hem tegemoet....en zeggen: *Heer hier ben ik....ik wil voor altijd bij U horen....ik wil voor altijd bij Uw gemeente horen*.

Amen

Februari 2012
G.P. Hartkamp
Wapenveld